

Engang det sig nu hændte.

Engang det sig nu hændte, en konge foretog,
en rejse fra sit Færdeland at fare,
at stride mod tre Kæmper saa mange foretog,
hans Agt dog kun saa velberømt vare.

Der var og en Prinsesse udi det samme Land,
hun skinnede som Lyset i en Stue,
der havde ladet Livet for hende mangan Mand,
som hende vare kommet at beskue.

Den Herre ogsaa skulde til Engeland at gaa,
at se paa hendes Dejlighed og Klarhed;
men i den samme Nat, som han i Sengen laa,
han hidsed vaagned op af Drømmens Banke.

Han stod straks op af Sengen beredt udi sit Sind,
han syntes allerede stedt i Vaande;
for Moder sin at gange i Højeloftet ind,
han gaar da straks for Sengen til at stande.

Hør det min kære Moder, hør hvad jeg siger dig,
du lad dig ej af mine ord fortryde;
i Nat jeg haver drømt en Drøm så underlig,
jeg tror det har vist noget at betyde.

Jeg drømte at tre Kæmper kom ridende med Hast,
de slog mit Skjold og Værge udi Gaarden;
de sloge saa at mit Sværd i tvende Stykker brast,
og Hesten den faldt saaret ned til Jorden.

Hun tydede ham Drømmen og sagde til ham saa:
"Min søn du skal til Engeland at fare,
du kommer i et Slag og Livet mister du,
umuelig saa kan du dig bevare".

Han vrededes i sinde og i sit stolte Mod,
han sagde: "Nej, det skal dog ej saa være,
thi hvis de kommer imod mig, jeg slaar dem ned for Fod,
og snarlig dem til Døden overgiver".

"En ring jeg dig forærer, min kære Søn saa god,
din Fader flyed mig den ring i Haanden;
i hvor hann kom i Strid han fattedes ej Mod,
ej heller stedtes han i nogen Vaande.

Paa denne Ring staar skrevet med tydelige Ord,
med Runer eller Runer saa at sige;
den lignes kan med Solen, der skinner paa vor Jord,
ej noget sted man finde kan dens Lige".

Hun ønsked ham til Lykke, der han til Rejsen for,
at han de stærke Kæmper vinde kunde;
han klædte sig i Brynje, i Sobel og i Maar,
tog Afsked fra sin Moder samme Stunde.

Han sprang da straks til Hesten, greb sværdet i sin Haand,
Til Engeland hans Rejse skulde holde;
og hannem fulgte Svende i Tallet atten Mand,
forgyldte vare alle deres Skjolde.

Tilsammen først de rede og alting vel tilgik,
og ingen af denanden vinde kunde,
og Spydene de hvæste i samme Øjeblik,
det Slag begyndte da i samme Stunde.

De fægtedes den ene, de fægtedes i to,
den tredje og den fjerde Dag tillige,
men Sejer af hinanden de aldrig kunde faa,
thi begge vare vrede, tør jeg sige.

De Kæmper ej kan vindes med nogen snedig List,
ej heller kan de slaaes ned til Døde;
i Træfningen den ene fik Saar udi sit Bryst,
udmakedes og lagdes til at bløde.

De atter sammen rede, som vide kan enhver,
thi begge vare vrede udi Sinde,
men til Ulykken dengang, der faldt al Kongens Hær,
og Kæmperne de stode til at vinde.

Ja, Kongen var i Live og ingen anden Mand.
Han stredes da alene med stor Møje,
til Slutningen gik Sværdet ud af hans højre Haand,
og Døden stod nu malet for hans Øje.

Den Ring han tog af fingeren, som før var talet om,
sin kære Moders Ord han lod påkalde,
et Mørke gik dem over de saa ej nogen Vej,
de maatte da som fienderne falde.

Det mørknedes for dennem som sorte Vintersnat,
de vidste ej til noget Steds at vende,
idet de alle bleve, og Kongen greb dem fat,
de maatte lade Livet da til Ende.

Jeg slutter saa min Vise, han førte klæder paa,
han red med Sejerskronen udi Hænde.
Den Jomfru stod i Salen, der hun den Ridder saa,
og Kærlighed til hannem straks optændes.

Prinsesen tog imod ham, der han til Slottet red,
fik Kærlighed til hannem uden Lige,
de svore sig i Troskab, i Hæder og i Fred,
hinanden de i Verden aldrig svige.

Til Bryluppet blev buden saa mangan ærlig Mand,
de drukke det med Glæde og med Gammen,
han styrede sit Rige og hele Engeland,
en Konge vidt berømt af alle sammen.